

deligere Art, eller farlige, Redskaber benyttes, maa være fattet paa og bør kunne indsee, at Følgen lettelig kan blive en meget værre, end den af ham alene tilsigtede. Men Grundlaget for Straffebestemmelserne bør dog formeentlig være det tilsigtede Onde, saaat Straffens Forhøielse, paa Grund af den indtraadte værre Følge skeer ved en Skjærpelse af den for hiint foreskrevne Straf, ikke derimod ved at konstituere Tilføielsen af det bevirkede, men ikke tilsigtede større Onde som en særegen Forbrydelse eller ved at anvende Straffen for den Forbrydelse, der bestaaer i forsættelig at tilføie dette større Onde, med en større eller mindre Lempelse eller Nedsættelse. Denne Bet er imidlertid fulgt i Kommissionens Fleertals § 185 (saavel som i sammes § 201 2det Stykke), og ligesom dette, efter det Anførte, formeentlig i sig selv turde være mindre principvigtigt, saaledes maa den fornævnte Paragraphs Bestemmelser efter Mindretallets Formening ogsaa med Hensyn til de practiske Resultater ansees for mindre heldige. Man skal ikke lægge videre Vægt paa, at Afvikelsen paa den ene Side imellem Paragraphens 1ste og dens 2den Punktum og paa den anden Side imellem dens 1ste Punktum og Udkastets § 183, forsaavidt denne ogsaa omfatter det ubestemte eller eventuelle Drabsforsæt, er noget fiin, og at navnlig den sidstnævnte Afvikelse ikke just bliver klarere derved, at Straffen i 1ste Punktum af § 185, Strafarbejde fra 2 til 12 Aar, i de høiere Grader for en ikke ringe Deel falder sammen med Straffen efter § 183 (Strafarbejde fra 8 indtil 16 Aar eller paa Livstid), ligesaa lidt som derpaa, at Bestemmelsen om den halvforsættelige Lemlæstelse m. v. i § 201 2det Stykke gives anderledes end Bestemmelsen om det halvforsættelige Manddrab i § 185, idet der for hiin kun fastsættes ringere Straf i det til § 185 2det Punktum svarende Tilfælde, at den indtraadte Skade maa tilskrives „saadanne tilfældige Omstændigheder, at Gjerningsmanden ikke har kunnet forudsæe samme som en rimelig Følge af Gjerningen“. Det maa vistnok erkjendes, at der virkelig er en Begrebsforsjel imellem Udkastets § 183 og § 185, saavel som imellem den sidstnævnte Paragraphs 2 Dele, men Straffebestemmelserne i § 185 turde efter Mindretallets

Formening ikke bestomindre være practisk mindre heldige. Den store Vidde, som Straffebestemmelsen i samme i det Hele taget har, nemlig fra simpelt Fængsel i 6 Maaneder indtil 12 Aars Strafarbejde, tyder hen paa, at derunder indbefattes væsentlig forskellige Tilfælde, som det derfor ogsaa turde være rettest at adskille, og det kan neppe være tvivlsomt, at den væsentligste Forskjellighed netop beroer paa, om Forbrydelsen gik ud paa at tilføie et større eller mindre Onde. Af størst Betydning er det imidlertid, at Straffesatserne, saaledes som disse efter Ordene i Sen synes at maatte forstaaes, formeentlig ere for strenge. Det kan neppe være Meningen, at de høiere Grader af den i 1ste Punktum foreskrevne Straf, Strafarbejde fra 2 til 12 Aar, skulde anvendes, undertagen hvor Gjerningsmanden har havt et, om end kun eventuelt, Forsæt til at tilføie en Lemlæstelse eller en anden lignende stor Skade, jf. Udkastets § 201 1ste Stykke, hvorefter Straffen netop kan stige indtil 12 Aars Strafarbejde; men i Affattelsen af § 185 1ste Punktum er der i og for sig Intet, der viser hen til, at der skal tages et saadant Hensyn til Bestaffenheden af det tilsigtede Onde. Navnlig er det dog de foreskrevne Straffeminima, der maa ansees at være altfor strenge, idet Paragraphen jo ogsaa omfatter de Tilfælde, hvor der fra Gjerningsmandens Side kun tilsigtedes en ganske ubetydelig Vold. En Straf, hvis Minimum er simpelt Fængsel i mindst 6 Maaneder, er, efter Mindretallets Formening, altfor haard for den, der kun vil give en Anden et Slag eller Stød, maaskee med den blotte Haand, men som derved, uden at endog nogen særlig Uagtsomhed kan lægges ham tillast, giver Anledning til, at den Paagjældende kommer af Dage, f. Ex. derved at han falder omkuld og i Faldet slaar Hovedet mod en skarp Steen eller trykker et Søm, en Kniv eller deslige, som han — Gjerningsmanden ubevist — har hos sig, ind i Brystet. Og Haardheden stiger formeentlig til ligefrem Uretfærdighed, naar Paragraphens 1ste Punktum vil have den omtalte Gjerningsmand straffet med mindst 2 Aars Strafarbejde i alle de Tilfælde, hvor de Omstændigheder, der medføre Døden, ikke kunne kaldes tilfældige, eller hvor det over-